

Molitvena osmina za jedinstvo kršćana (4. dan, 21. siječnja)

Četvrta meditacija za molitvenu osminu za jedinstvo kršćana (21. siječnja). Teme: Crkva je sveta od početka do kraja; borba za svetost njezinih vjernika; sveci su spona jedinstva.

16.01.2020.

4. dan, 21. siječnja

► *Crkva je sveta od početka do kraja.*

► *Borba za svetost njezinih vjernika.*

► *Sveci su spona jedinstva.*

CRKVU je Krist ljubio i utemeljio, ispunjavajući tako volju svoga Oca. Uz to, neprekidno mu pomaže Duh Sveti. Ukratko, Crkva je stalno djelo Svetog Trojstva. Na ovoj stvarnosti - njezinom trinitarnom podrijetlu - temelji se osobina koju ćemo ovaj četvrti dan osmine za jedinstvo kršćana razmotriti: njezina svetost. Papa Franjo ističe da je povjerenje u svetost Crkve „karakteristika koja je prisutna od početka u savjesti prvih kršćana koji su jednostavno nazvani svecima (usp. *Dj* 9,13.32.41; *Rim* 8 , 27; 1. Kor 6.1), jer su bili sigurni da Božje djelovanje, Duh Sveti, posvećuje Crkvu“[1].

Doista, Crkva je sveta jer dolazi od Boga, koji je svet. Crkva je sveta, jer svet je Isus Krist naš Gospodin koji je svojom žrtvom na križu „ljubio Crkvu te sebe predao za nju“ (*Ef*

5,25-26). Sveta je jer je vodi Duh Sveti, neiscrpni izvor njezine svetosti, koji je poslan „na dan Duhova kako bi se Crkva posvetila u nedogled“ [2]. Kažemo i da je sveta jer je njezin cilj slava Božjoj i istinska sreća svih ljudi. I na kraju, Crkva je sveta, jer su sveta i sredstva koja koristi za postizanje svoga cilja: Božja Riječ i sakramenti.

Međutim, sva ova ohrabrujuća stvarnost Crkve ne osigurava nam da, unatoč trinitarnom podrijetlu i sredstvima spasenja, njezinu vidljivu svetost ne zasjene grijesi njezine djece. Sveti Josemaría je također napomenuo da Sveto Pismo za "kršćane primjenjuje naslov gens sancta (1. *Pet* 2.9), sveti narod, sastavljen od stvorenja s bijedom: ova očita proturječnost označava aspekt otajstva Crkve" [3].

Razmatranje ljepote mističnog Kristova tijela koje je Crkva i svih razloga zašto je sveta, može nas

dovesti do obnove naših želja da u svojem životu pokažemo svjetlo svetosti njezina podrijetla, sredstava i svrhe.

NA VJERU je potrebno gledati kroz otajstvo Crkve. "Treba pokazati malo zrelosti", istaknuo je sveti Josemaria, referirajući se na važnost nadnaravnog pogleda – „i ne dozvoliti da kada vidiš nedostatke i bijedu u bilo kojem od onih koji pripadaju Crkvi - ma koliko visoku funkciju obnašali – tvoja vjera u Crkvu i u Krista opada. Crkvom ne upravlja ni Petar, ni Ivan, ni Pavao; njome upravlja Duh Sveti, a Gospodin je obećao da će ostati uz nju svaki dan sve do kraja vremena (Mt 28,20)“ [4].

Međutim, nije neobično da ljudi koji se žele približiti Crkvi gledaju njezine vjernike, jer su oni pozvani utjeloviti povjerenju im radost. Istina je da mnogo puta sami katolici nisu uspjeli

odraziti svetost naše Majke Crkve i „zaklonili su, a ne otkrili pravo Božje lice“ [5]. Naša vjera u svetost Crkve vodi nas da većom ustrajnosti molimo Gospodina za svakoga od nas, prepoznajući duboku potrebu za njegovom pomoći. Kao što je Benedikt XVI. naglasio na ekumenskom susretu: svetost našeg života mora biti srce susreta i ekumenskog pokreta [6].

U tom smislu nedostaci članova Crkve - naše vlastite mane i grijesi - potiču našu želju za osobnim obraćenjem i vode nas ka popravljanju i još intenzivnijoj molitvi. Sve to a da ne izgubimo iz vida činjenicu da se svetost Crkve nalazi, prvenstveno, u samom Kristu. „Katolička Crkva zna da, zahvaljujući podršci koja dolazi od Duha, slabosti, osrednjosti, grijesi i ponekad izdaje neke od njezine djece ne mogu uništiti ono što joj je Bog usadio po svom naumu milosti, [7]. Stoga nas

je, s čvrstim pouzdanjem u Božje naume, sveti Josemaria podsjetio da je „naša Majka sveta, jer se rodila čista i vječno će ostati bez mane. Ako ponekad ne znamo kako otkriti njezino lijepo lice, očistimo oči; ako primijetimo da nam njezin glas ne prija, uklonimo iz ušiju tvrdoću koja nas sprječava da u njezinom tonu čujemo zvižduke zaljubljenog Pastira“ [8].

IZVOR nade jest znanje da je „kroz povijest, također i danas, bilo toliko katolika koji su se uspješno posvetili: mladi i stari, samci i oženjeni, svećenici i laici, muškarci i žene. Ali događa se da osobna svetost tolikog broja vjernika - i prije i sada - nije prepoznata. Često ne prepoznavamo obične, dobre i svete ljude, koji rade i žive u našoj sredini“ [9]. Svetost je najljepše lice Crkve i blistavo je diskretna kod mnogih ljudi oko nas: u onima koji teže drugima služiti i učiniti život ugodnijim; u onima koji

neumorno rade na pribavljanju dobara svojim obiteljima; u onima koji daju važno svjedočanstvo vjere dok se nose s mnogim poteškoćama, bolešću ili starošću. Svi ti napori, iako ostaju nevidljivi, istinska su snaga Crkve, također za jačanje njezinog jedinstva.

U isto vrijeme, mnogi kršćani već su blaženi ili kanonizirani, pa služe kao poticaj onima koji su još uvijek na putu. Budući da smo svi zajedno dio iste Crkve, članovi istog Tijela, to nas mnoštvo svetaca štiti, održava i vodi [10]. Među njima je i mnogo onih koji su, po božanskom nadahnuću, na različite načine radili na promicanja jedinstva među svim kršćanima: sveti John Henry Newman koji je prije obraćenja bio anglikanac; sveta Elizabeta Hesselblad iz Švedske, koja dolazi iz luteranske obitelji; sveti Jozafat, Ukrajinac, koji je umro tražeći jedinstvo kršćana u slavenskim zemljama; blažena

Marija Sagheddu, koja je prinijela svoj život Bogu za jedinstvo kršćana preminuvši s dvadeset i pet godina u okolici Rima; sveti Ivan Pavao II., koji je bio nepokolebljivi borac za ekumenizam za vrijeme svog pontifikata; i toliko mnogo katoličkih i nekatoličkih mučenika koji su svjedočili svoju vjeru, kao što se dogodilo u Ugandi s katehistom Carlosom Lwangom i njegovim prijateljima. Otkrivanje svetosti i među našom odvojenom braćom bit će neprocjenjiv poticaj u potrazi za jedinstvom.

Drugi vatikanski sabor, upravo u svojoj konstituciji o Crkvi, ističe da se njeni vjernici, pozvani na promicanje jedinstva, „još uvijek i sami bore za rast u svetosti, potpuno nadvladavanje grijeha i zato podižu pogled prema Mariji, koja svijetli kao model vrlina za čitavu zajednicu izabranih“ [11]. Ljubiti Mariju, *Mater Ecclesiae*, naučit će nas da više

volimo Crkvu. Naučit će nas da osjećamo odgovornost za svetost svih članova mističnog Kristova tijela, što je ključni način za postizanje jedinstva među svim kršćanima.

[1] Franjo, Opća audijencija, 2-X-2013.

[2] Drugi vatikanski sabor, *Lumen gentium*, n. 4.

[3] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[4] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[5] Drugi vatikanski sabor, *Gaudium et spes*, n. 19.

[6] Usp. Benedikt XVI, 19-VIII-2005.

[7] Sveti Ivan PAVao II, Enciklika *Ut unum sint*, n. 11.

[8] Sveti Josemaría, *Vjernost Crkvi*, 4-VI-1972.

[9] *Ibid.*

[10] Usp. Benedikt XVI, Homilija, 24-IV-2005.

[11] Drugi vatikanski sabor, *Lumen gentium*, n. 65.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-
osmina-za-jedinstvo-krscana-4-dan-21-
sijecnja/](https://dev.opusdei.org/hr-hr/article/molitvena-osmina-za-jedinstvo-krscana-4-dan-21-sijecnja/) (9.08.2025.)